

Draga Narava!

Penica pri Mariboru, 8. 10. 2023

To poletje je bilo zelo zanimivo, na neki način, ali pa tudi ne. Odvisno, kako gledaš na to. Poslala si nam številna presenečenja, lahko rečem tudi, da si nam pokazala zobe. Vem, da je to redko, ampak jaz menim, da je tako prav, pa veš zakaj?

Torej ja, kot sem že omenjala, to poletje je bilo nekako grozno, vsaj nekaj čas. Bile so poplave, tudi manjši potresi, vsaj v Sloveniji manjši na srečo. Bile so kar velike poplave, ne v našem kraju, drugje pa. Ko sem slišala, kaj se dogaja, nisem komentirala veliko kot vsi drugi, ki so bili vznemirjeni. Raje sem obdržala misli zase. Vsi so se pogovarjali o tem, kako smo ljudje bogi in kako si kruta in nesramna, da kar se dogaja, je res grozno. Saj je res bilo grozno, ampak pravijo, kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. Vem, da se s tem molče, vendar glasno na neki drugi način, strinjaš z mano, draga Narava! S tem jaz mislim, da so ljudje, ne vsi, pa vendar, in ne vedno, a prepogosto, proti tebi, Narava, prave pošasti. Morda se sliši, kot da pretiravam, ampak je res. Vsa ta leta, ko so nas opozarjali na onesnaženost, so ljudje mislili, da je to nič. Nekateri so morda res poslušali, večina pa ne. In menim, da si nam, draga Narava, na neki način samo vrnila, kar smo si zaslužili. Pa s tem ne mislim le na odpadke, ki te dušijo; mislim tudi na druge stvari – denimo vedno več nasilja je, živimo v nevarnem svetu. In vedno pogosteje nam boš odgovarjala. Začelo se je počasi, ampak ne dovolj močno, da bi zelo vplivalo na nas, na ljudi, da bi nam dalo vedeti, da nekaj delamo preveč narobe.

Če pomisliš na to, je res žalostno, vsaj meni. Tudi medsebojni odnosi se krhajo. Npr. mama mi je povedala, da ko je v časih prišel nov sošolec, so se vsi želeli družiti z njim in biti njegov prijatelj. Zdaj, v današnjih časih, draga Narava, če pride nov učenec, so vsi polni predsodkov, ga gledajo grdo, s strani in mu ne dajo niti možnosti, da bi ga spoznali. Vem, da se to ne navezuje nate, vsaj neposredno ne, ampak želim povedati, da nas, na neki način, kaznuješ za vsa naša dejanja ...

... Zunaj je deževalo, veš, nisem vedela, kaj si naj mislim o tem, zato sem samo sedela in gledala skozi okno, v siv dež, ki je hitro padal z obrazom, brez posebnih čustev. Razmišljala sem in čakala, da neha. Čeprav ne vem, zakaj sem čakala, ker nisem imela nobenih načrtov, da bi šla ven. Še ponoči, ko je deževalo, sem skoraj dve uri gledala skozi okno. Preprosto se pač nisem spomnila, kaj drugega početi. Potem sem ugotovila, na kaj čakam. Na, pravi odgovor, na odgovor na vsa moja vprašanja,

in nisem ga našla. Ugotovila sem, da si moram odgovor na svoja vprašanja ustvariti sama.

Morda nisem našla drugih odgovorov, sem pa našla enega, draga moja Narava. Zakaj dežuje, zakaj so poplave? Si to res vsi zaslužimo? Ampak kot kaže, draga moja, nas imaš dovolj. Kot imam jaz včasih dovolj svojih sošolcev ali pa brezdelja ali pa narave ... Vendar – sama zato sošolcev ne mečem po tleh, ne kričim na brezdelje in ne vpijem na vreme! Ti pa nas, draga Narava, očitno imaš dovolj, dovolj imaš stoletnega uničevanja, tega, da se te, kljub temu da treseš, grmiš, bobniš, ne sliši!

Kar skušam povedati je, da te ne krivim tako zelo, da nam vračaš. Ker si to zaslužimo in ker smo ljudje, ne vsi, veliko bolj grozni in lahko naredimo veliko več groznih stvari kot pa ti, draga moja Narava ...

... Poletje ne bo več nikoli enako, kot je bilo. Niti življenje in nova otroštva ne bodo, kar pa je najbolj pomembno – tudi ti, draga Narava, ne boš več nikoli enaka ...

Rada te imam.

Klara, 8. a